

Alkotmánybíróság

1015 Budapest

Donáti u. 35-45.

A Miskolci Törvényszék útján

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/464-0/2019	
Érkezett: 2019 MÁRC 20.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 9 db	du'

MISKOLCI TÖRVÉNYSZÉK 2.	
Polgári íróda	
Az ügy száma: P/19	20192 / 2018
Érkezett:	2019 MÁRC 08
Pld.: 1	csf.: 00
Érk. módja: postán / gyűjtőládán / személyesen / e-mailen / faxon / hivatali kézbesítés	
Aláírás: 20	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott

[REDACTED] indítványozó az Országos Bírósági Hivatal (1055 Budapest, Szalay u. 10.) által képviselt Debreceni Törvényszék (4025 Debrecen, Széchenyi u. 9.) alperessel szemben folyó perben a Miskolci Törvényszék 13.P.20.192/2018/10. sz., és a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.674/2018/5. sz. ítélete ellen az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény 27. §-a alapján a törvényes határidőn belül az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg, hogy a Miskolci Törvényszék 13.P.20.192/2018/10. sz. és a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.674/2018/5. sz. ítéletének Alaptörvény ellenességét és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I.A) Pertörténet és tényállás ismertetése

2013. december 30. napján kelt kérelmemben kértem a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal Debreceni Járási Hivatalának Járási Építésügyi és Örökségvédelmi Hivatalától (továbbiakban: elsőfokú hatóság) a [REDACTED] alatt kialakított építési telek, és építmény engedélyezésének kivizsgálását, -- egyéb hivatkozásaim mellett - mivel a létesült 13 rendeltetési egységből 9 db rendeltetési egység rendelkezett engedéllyel. 2015 november 18. napján HB-03D/00375-25/2015. sz. végzésével megszüntette az elsőfokú hatóság az épület szabályosságának vizsgálatára indult építésrendészeti eljárást. A végzés indokolása szerint építési engedély alapján végezték a megvalósult épület kivitelezési munkáit, amelyek 2007. január 29. napján kelt végleges használatbavételi engedély kiadásával, az elsőfokú építésügyi hatóság lezárta az eljárást, ezért nincs lehetőség építésfelügyeleti hatósági eljárásra. Fellebbezés terjesztettem elő a végzéssel szemben, melyet a Hajdú-Bihar Megyei Kormányhivatal a 2016. január 29. napján kelt HB/13-ÉPO/00032-4/2016. sz. végzésével helybenhagyta. Nem kértem a 2016. február 22. napján jogerőre emelkedett határozat bírósági felülvizsgálatát. 2016. augusztus 5. napján kelt beadványomban újrafelvételi kérelmet terjesztettem elő, hivatkoztam, hogy az alapkérelemben foglaltakat az elsőfokú hatóság nem megfelelő jogszabály alapján vizsgálta ki és utasította el a kérelmemet és 4 db lakás használatbavételi engedéllyel nem rendelkezik. Az elsőfokú hatóság 2016. augusztus 10. napján kelt HB-03/ÉÖO/00266-7/2016. sz. határozatában azzal az indokolással utasította el az újrafelvételi kérelmemet, hogy nem tartalmaz

olyan újrafelvételi okot adó tényt, adatot, körülményt, amelyről az elsőfokú építésfelügyeleti hatóságnak a HB-03D/00375-25/2015. számú végzésével megszüntetett építésrendészeti eljárása során nem volt tudomása. Ez ellen 2016. szeptember 1. napján fellebbezéssel éltem. A másodfokú hatóság 2016. szeptember 30. napján kelt HB/13-ÉPO/00313-3/2016. sz. határozatával helybenhagyta az elsőfokú határozatot. A határozat indokolása szerint a jogszabály által biztosított 15 napon túl terjesztették elő, mely tartalmazott olyan új adatot, tényt, ami nem volt ismert az alapeljáráásban. A határozatban kitért arra is, hogy az általam elmulasztott alapügyben hozott határozat jogszerűségének bírósági felülvizsgálatát, amelyet nem helyettesíthet az újrafelvételi kérelem.

A 2016. október 22. napján kértem a jogsértő határozat bírósági felülvizsgálatát. Indokolásomban részletesen kifejtettem, hogy az újrafelvételi kérelmemet a jogszabály által biztosított határidőben nyújtottam be, a tudomásszerzéstől számított 15 napon belül és nem telt el a jogerőre emelkedéstől számított 6 hónap. A felülvizsgálat eredménye pedig olyan értékű, mintha az alap eljárásban kértem volna a bírósági felülvizsgálatot. Az alapügyben meghozott végzésében nem vizsgálta a hatóság, hogy az engedélyek alapján és a valóságban megépült lakások száma megegyezik-e az építési, illetve a használatbavételi engedélyben szereplővel. A hivatal az „A” lépcsőház esetében nem állapította meg, hogy nem 5 db lakás, hanem 6 db lakás került kialakításra, 1 db lakásnak nincs használatbavételi engedélye. A „B” lépcsőház vizsgálatára konkrétan nem is tér ki, hogy a megtartott helyszíni szemlén mit tapasztalt. Az engedélyek 3 db lakás megépítését teszik lehetővé, ezzel szemben 6 db lakás került kivitelezésre, így 3 db lakásnak nincs használatbavételi engedélye. Az építésfelügyeleti hatóság a végzésében az Étv. 48. §-a alapján járt el, törvénytelenül, mivel 9 db rendeltetési egység használatbavételi engedéllyel rendelkezik. A hatóságnak az Étv. 47. §-a alapján kellett volna eljárnia, mely szerint intézkedési kötelezettsége van, mely fellépésnek nincs törvényi korlátozása, nem köti határidőhöz.

A Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság elutasította a keresetemet a 2017. január 5. napján kelt 7.K.27.624/2016/3. sz. ítélettel. Az ítélet indokolása szerint a közigazgatási perben is érvényesül a Pp. 215. §-ában rögzített kereseti kérelemhez, ellenkérelemhez kötöttség elve. A bíróság megállapítása szerint a felperes által megjelölt okokból sem az alperes, sem az elsőfokú hatóság határozata nem tekinthető jogszabálysértőnek. A felperes mind a hatóság előtt előterjesztett újrafelvételi kérelemben, mind a kereseti kérelemben maga is a 2013. december 30-án kelt, az elsőfokú panaszában foglaltakra hivatkozik, továbbá arra, hogy a hatóság téves jogszabályi értelmezéssel hozta meg döntését. A Ket. 112. § (1) bekezdése értelmében újrafelvételi eljárásban kizárólag olyan, a jogerős döntéssel lezárt ügyben még el nem bírált tény, adat és más bizonyíték fennállására lehet hivatkozni, amely már a jogerős döntést megelőzően is fennállott, azonban valamely oknál fogva arról az ügyfélnek tudomása nem volt, ezért arra hivatkozni nem tudott. A szabályozásból következik, hogy jogkérdésben, azaz a jogszabályok helyes alkalmazása tekintetében újrafelvételi eljárásnak nincsen helye. Azt pedig a felperes maga sem állította, hogy a kérelmeiben felsorolt tényekről a jogerős döntést megelőzően ne bírt volna tudomással. Éppen ellenkezőleg, valamennyi beadványában az első ízben 2013. december 30-án keltezett és a hatósághoz 2014. januárjában érkezett panaszlevelében foglaltakra hivatkozik. Mindebből okszerűen következik, hogy az újrafelvételi kérelem benyújtására vonatkozó feltételek egyike sem teljesül, hiszen az általa előadott tényekről, adatokról a felperes már 2013. decemberében tudomással bírt, azokat előadta és a hatóság el is bírálta. Helytállóan utalt az alperes arra, hogy egyebekben az Étv. 53/C. § (2) bekezdése alapján a jogszabály téves alkalmazása tekintetében az alapügyben meghozott határozat elleni jogorvoslati eljárásban hivatkozhatott volna a bíróság előtt. Ezt azonban nem tette és a kereseti kérelmemtől eltérően az újrafelvételi kérelem kapcsán indult közigazgatási eljárás bírósági felülvizsgálata során már erre vonatkozó érveket nem hozhatja fel. A közigazgatási bíróságnak pedig

csak abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az újrafelvételi kérelem benyújtásának feltételei fennálltak-e. Mivel ezek nem álltak fenn, a kereset megalapozatlan volt.

2017. december 20. napján kelt kereseti kérelmet nyújtottam be a Debreceni Törvényszék ellen, mivel a közigazgatási bíróság ítélete súlyosan jogszabálysértő, nem pártatlan, nem tisztességes. Ezért a Pp. 2. § (3) bekezdésére alapítottan az alapvető jogaim ért sérelme alapján sérelemdíj megfizetésére kötelezését kértem.

A Miskolci Törvényszék 2018. június 20. napján kelt 13.P.20.192/2018/10. sz. ítéletében a keresetemet elutasította. A 2018. szeptember 28. napján kelt fellebbezés alapján a Debreceni Ítéltábla 2019. január 10. napján kelt Pf.I.20.674/2018/5. sz. ítéletével helybenhagyta az elsőfokú bíróság ítéletét.

I.B) A jogorvoslati lehetőség kimerítése

A Debreceni Ítéltábla ítéletét 2019. január 17. napján kelt ítéletét 2019. január 17. napján elektronikusan küldték meg a jogi képviselőm részére. Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye, felülvizsgálati kérelemmel a Kúria felé nem éltem, illetve az ügyben nem kezdeményeztem perújítást.

I.C) Alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A Debreceni Ítéltábla ítéletét 2019. január 17. napján kelt ítéletét 2019. január 17. napján elektronikusan küldték meg a jogi képviselőm részére. Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint a 60 nap megtartásra került.

A Miskolci Törvényszék 13.P.20.192/2018/10. sz. és a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.674/2018/5. sz. ítélete álláspontom szerint megsértette az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését a tisztességes eljáráshoz való jogomat.

II. Az Alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

II.A) Az alaptörvény megsértett rendelkezése

XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint: „ Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat, vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit a törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.”

II. B) Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett és megsemmisíteni kért bírói döntések miért ellentétesek a megjelölt rendelkezésével:

Az Alkotmánybíróság 3375/2018. (XII.5.) határozatában megfogalmazta:

„(30) A tisztességes eljárás (fair trial) olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek a figyelembevételével lehet csupán megítélni. Ezért egyes részletek hiánya ellenére éppúgy, mint az összes részletszabály betartása dacára lehet az eljárás méltánytalan vagy igazságtalan, avagy nem tisztességes (6/1998. (III.11.) AB határozat, ABH 1998, 91, 95.). A tisztességes eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye 14/2004. (V.7.) AB határozat, ABH 2004, 241, 266.).

(31) A tisztességes eljáráshoz való jog több garanciális szabályból áll. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jog részjogosítványai különösen: a bírósághoz fordulás joga, a tárgyalás igazságossága, a tárgyalás nyilvánosságának és a bírói döntés nyilvános kihirdetésének a követelménye, a törvény által létrehozott bíróság a bírói függetlenség és

pártatlanság kívánalma, továbbá az ésszerű határidőn belüli elbírálás követelménye. A szabály de facto nem állapítja meg, de az Alkotmánybíróság értelmezése szerint része a tisztességes eljárásnak az is, hogy az eljárásban biztosítva legyen a fegyverek egyenlősége (22/2014.(VII.15.) AB határozat, Indokolás (49).”

- A bírósághoz fordulás joga

Az Alkotmánybíróság 24/2018. (XII.28.) AB határozat Indokolás (18) megfogalmazta:

„ A tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részét képező a bírósághoz fordulás joga nem egyszerűen azt jelenti, hogy valaki kérelemmel fordulhat a bírósághoz, és ezzel megindíthatja a bírósági eljárást, ha valamely joga vagy kötelezettsége vitássá válik, hanem hogy a jogvitát érdemben bírálja el, és arról érdemben, végrehajtható határozatával, véglegesen döntsön /3124/2015. (VII.9.) AB határozat, Indokolás (35)/. A 36/2014. (XII.18.) AB határozat ezzel összefüggésben visszautalt az 59/1993. (XI.29.) AB határozatra is, miszerint „ (a) bírósághoz való fordulás alapvető joga nemcsak a beadványok előterjesztésének jogára szorítkozik, hanem a bírósági eljárásban a fél pozícióját biztosítja a személyeknek. A személyek alanyai, alakítói és nem tárgyai, „elszenvedői” a bírósági eljárásnak. Alkotmányban biztosított joguk van arra, hogy a bíróság az eljárásba vitt jogokat és kötelezettségeiket elbírálja (s ne csak az ezeket tartalmazó beadványról mondjon véleményt), és arra is, hogy lehetőséget kapjanak a bírósági döntés alapjául szolgáló tényállással és jogi kérdésekkel kapcsolatban nyilatkozataik megtételére. (36/2014.(XII.18.) AB határozat, Indokolás (92)/.”

A Miskolci Törvényszék a kereseti kérelmemet befogadta, de azt nem bírálta el. A Debreceni Ítéltábla a fellebbezésemet nem találta alaposnak, az elsőfokú bíróság ítéletét mind a tényállás feltárásában, abból helytálló jogi következtetést levonásával egyetértett. Kereseti kérelmem érdemben egyik bíróság sem vizsgálta, abban végleges döntés nem született.

- A bizonyítással kapcsolatos tájékoztatási kötelezettség

A Miskolci Törvényszék a tájékoztatási kötelezettségének egyáltalán nem tett eleget, azt teljes mértékben mellőzte. Ezzel megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdése szerinti és a Legfelsőbb Bíróság 1/2009. (VI. 24.) PK véleményében foglaltakat. A 1/2009. (VI.24.) PK vélemény alapján a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében előírt tájékoztatás célja annak biztosítása, hogy a fél a bizonyítási indítványait a jóhiszemű és célszerű pervitel követelményeinek megfelelően előterjeszthesse. A tájékoztatásnak ki kell terjednie arra is, hogy a kötelezettség elmulasztása esetén a bíróság a bizonyítékok bevétele nélkül határoz. A bizonyítás sikertelenségének a jogkövetkezményeire vonatkozó tájékoztatás során konkrétan felismerhetőnek kell lennie, hogy mely tényekre vonatkozóan, mennyi időn belül kell a bizonyítási kötelezettségnek eleget tenni, annak kilátásba helyezésével, hogy a kötelezettség elmulasztása esetén a bíróság a bizonyíték előterjesztésének bevétele nélkül határoz. Az ennek megfelelő eljárást a tárgyalási jegyzőkönyvnek, vagy a per egyéb iratainak tükröznie kell.

A Debreceni Ítéltábla véleménye szerint alaptalanul sérelmeztem a bizonyítással kapcsolatos tájékoztatás elmaradását. Előadta, hogy a keresetlevélben, illetve annak 4. sorszámú kiegészítése alapján bizonyításra szoruló tény nem merült fel, másrészt 2018. május 28. napján kelt beadványa alapján tisztában volt azzal, hogy őt terheli a közigazgatási bíróság jogsértő eljárásának igazolása.

Ennek nemcsak a már hivatkozott PK vélemény, hanem a Legfelsőbb Bíróság ítéletei is ennek ellentmondanak. A Legfelsőbb Bíróság Gfv. IX. 30.126/2010/ 5. sz. ítéletében is megállapítja: „A Pp. 3. §-ának (3) bekezdése szerint a bíróság a jogvita eldöntése, a releváns tényállás feltárása érdekében

köteles a feleket a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről előzetesen tájékoztatni tekintet nélkül arra, hogy személyesen vagy jogi képviselővel járnak-e el. „

A bíróság a 1/2009. (VI.24.) PK véleményben is meghatározott tájékoztatási kötelezettséget magára nézve nem tartotta kötelezőnek.

- A kérelemhez kötöttség és a szabad bizonyítás elve

A polgári perjog egyik legfontosabb alaptételét, a kérelemre történő eljárás elvét a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) az alapelvei között 3. § (1) bek. rögzíti. Ez az elv a felet megillető rendelkezési jog eljárási jogi vetülete: mindenkinek szabadságában áll anyagi jogainak eljárási érvényesítése, a bíróság igénybevétele, az eljárási rend által biztosított peres eljárás keretei között. Polgári perben az igényérvényesítés a jogszabály által (Pp. 121. § (1) bekezdés alapján meghatározott keresetlevéllel történik. Az érvényesített igény alapja a (Pp.121. § (1) bek.) foglaltakra figyelemmel az érvényesíteni kívánt jog, és annak alapjául szolgáló tények és azok bizonyítékainak feltüntetése. Ezek – mint kötelező tartalmi elemek- nélkül a keresetlevél be sem fogadható, az tárgyalás kitűzésére és így érdemi vizsgálatra nem alkalmas.

A Pp. 3. § (2) bekezdése értelmében a bíróság – törvény eltérő rendelkezése hiányában- a felek által előterjesztett kérelemhez és jognyilatkozathoz kötve van (kérelemhez kötöttség elve), amely azt jelenti, hogy a bíróság a per folyamán olyan kérdésben, amelyre vonatkozóan a felek nem terjesztettek elő kereseti kérelmet, ellenkérelmet stb. nem dönthet.

„ A Pp. 206. § (1) bekezdése szerint: A bíróság a tényállást a felek előadásainak és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg, a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.” Ez a szabály a szabad bírói mérlegelést fogalmazza meg, mely a szabad bizonyítás elvének része. A bizonyítékok szabad mérlegelése a közvetlenség elvével szoros összefüggésben áll. Ez utóbbi alapelvből fakad ugyanis, hogy a bíróságnak eredeti forrásokból kell az ismereteit megszereznie és a személyes észlelése, valamint közvetlen benyomásai alapján kell álláspontját kialakítania” (Kengyel Miklós: Magyar polgári eljárásjog. Osiris Kiadó, Budapest, 2012, 84. o.). (3027/2018.(II.6.) AB határozat Indokolás (43).)

Keresetemben előadtam, és a bizonyítékot csatoltam, hogy a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság figyelmen kívül hagyta a kereseti kérelmemet, azt nem bírálta el ítéletében, csak a másodfokú hatóság határozatát vette alapul. Ítéletében hivatkozik a Kúria jogelődjének 2/2011. (V.09.) KK véleményére, de azt az ítéletében nem alkalmazza. A Miskolci Törvényszék ítéletében nem mutatja be a kereseti kérelmem, azt nem vizsgálja, nem bírálja el.

A Miskolci Törvényszék ezzel a Pp. 206. § (1) bekezdésében foglalt jogszabályi rendelkezést megsértette.

A bíróság szabad mérlegelési jogkörben eljárva sem tehet azonban a perben rendelkezésre álló adatokkal ellentétes megállapításokat. Azért sem mert a rendes bíróságok által hozott ítéletekkel szemben egy törvényességi feltétel a Pp. 221. § (1) bekezdésében részletezett indokolási kötelezettség, mely szerint: „ Az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyekre a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell

azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte.”

A tisztességes eljáráshoz való jognak része az indokolt bírói döntéshez való jog. Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III.1.) AB határozatában vizsgálta az egyedi bírósági döntések indokolási kötelezettségének minimális, az eljárás tisztességességéhez tartozó követelményeit. Az Alkotmánybíróság irányadónak tekintette az Emberi Jogok Európai Bírósága indokolt bírósági döntéshez fűződő jog tekintetében kialakított gyakorlatát. Mindezek alapján:

„ Az Alaptörvény XXVIII. (1) bekezdésben rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bírósági döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti nevezetesen azt, hogy a döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bírósági eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposággal megvizsgálja és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.”

A Miskolci Törvényszék nem indokolja meg, hogy az általam felvetett és bizonyított a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi bíróság eljárásában előadott tényállást miért nem vizsgálta, miért hagyta figyelmen kívül, arról nem adott számot.

Ítéletében hivatkozik a rPp. 2. § (3) bekezdésére, de, ítélete nem a valós tényálláson és jogszabályon alapult. Ítéletében az álláspontját egy mondatban fogalmazza meg: „ a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság részletes indokolással ellátott ítéletében adott számot arról, hogy a kormányhivatal határozata miért nem volt jogszabálysértő.”

A Miskolci Törvényszék indokolási kötelezettségének nem tett eleget, ezzel megvalósította az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását.

Az Alkotmánybíróság 7/2013. (III.1.) AB határozat (31) indokolásában kifejti: „ A Bíróság ugyanakkor elvi élel mondta ki, hogy a döntéssel szemben feltétlen elvárás, hogy a bíróság az ügy lényegi részeit a szükséges alaposággal vizsgálja meg, erről a vizsgálatáról a határozatának indokolásában is adjon számot. A Bíróság álláspontja szerint nem felel meg az Egyezmény 6. Cikkében foglalt elvárásnak, ha a felülbírálati bírói fórum az alsóbb fokú bíróságnak az ügy lényegi kérdései tekintetében kifejtett érveit további vizsgálat és vizsgálat indokainak előadása nélkül hagyja helyben (Helle v. Finnország, 20772/92., 1997. december 19, § 60., Karakasis v. Görögország, 38194/97., 2000. október 17., § 27., Boldea v. Románia, 19997/02., 2007. október 15., § 30., Tacquet v. Belgium, 926/05., 2010. november 16., § 91., legutóbb megerősítve: Vojtechová v. Szlovákia, 59102/08., 2012. szeptember 25., § 35.)”

A Debreceni Ítéltábla a Miskolci Törvényszék ítéletét helybenhagyta.

A Debreceni Ítéltábla ítéletét a fellebbezésben kért kérelem alapján meg kellett volna változtatnia, olyan kérdésekben is határozhat, amelyeket az elsőfokú bíróság nem tárgyalt, illetőleg nem határozott a Pp. 253. § (3) bekezdésében foglaltak alapján.

A másodfokú bíróságnak a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között kell (és lehet) döntenie, ennek figyelmen kívül hagyása a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésére okot adó súlyos eljárási hiba (BH 2017.2.61.).

A Debreceni Ítéltábla ítélete szerint: „ felperes ehhez kapcsolódóan alaptalanul állította, hogy a közigazgatási és az elsőfokú ítéletek indokolása hiányos, ugyanis mindkét ítélet kimerítő indokolást ad azon, az újrafelvételi ügygel kapcsolatos egyetlen jogkérdés tekintetében, hogy az újrafelvételi kérelem alkalmazhatósága folytán az annak elutasításával összefüggésben hozott határozatok nem jogszabálysértőek.”

Ezzel nemcsak a már hivatkozott Alkotmánybíróság 7/2013.(III.1.) határozatából idézetteknek nem tett eleget a Debreceni Ítéltábla, hanem a sérelmezett első fokú döntés kapcsán igénybe vehető jogorvoslattal szemben az alapvető követelményt sem teljesítette. A fellebbezésben megfogalmazottak vizsgálata nélkül, valódi magyarázattal nem szolgáló indokolással utasította el a fellebbezésemet és hagyta jóvá az elsőfokú bíróság ítéletét.

- A bírói függetlenség és pártatlanság követelménye

Jelen ügyben az eljáró bíróságok az alkalmazandó jogszabályi rendelkezésekre csak részben hivatkoztak, annak előírását viszont figyelmen kívül hagyták, így azt önkényesen értelmezték.

„ Ezzel Alaptörvényben rögzített kötelezettségének nem tett eleget, így a meghozott döntés önkényessé vált, mert kilépett abból a jogértelmezési keretből, amelyet számára az Alaptörvény előírt. Az önkényes bírói jogértelmezés sértheti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogot. Az Alkotmánybíróság az Abh2.-ben kapcsolta össze a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogot és az önkényes jogalkalmazás tilalmát. Elvi éllel kimondta: „(a) bírói függetlenségnek nem korlátja, sokkal inkább biztosítéka a törvényeknek való alávetettség: a bírónak a határozatait a jogszabályok alapján kell meghoznia. Ha a törvénynek való alávetettségtől a bíróság oldja magát, saját függetlenségének egyik tárgyi alapját vonja el. A vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozhatja. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes, és nem fér össze a jogállamiság alapelvével /Indokolás (23).” Az Alkotmánybíróság azonban csak kivételesen, szigorú feltételek fennállása esetén állapítja meg a jogalkalmazói önkény fennállása miatt az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének sérelmét. Az Abh2. alapjául szolgáló esetben a bíróság contra legem jogalkalmazása három, egymást erősítő feltétel együttes fennállása következtében ért fel az alkotmányossági jogsérelem szintjére /Indokolás (29)/. Tehát a contra legem jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet. A contra legem jogalkalmazásnak egyben alkotmányellenesnek, azaz Alaptörvénnyel ellentétesnek kell lennie (contra constitutionem) (ld.3280/2017. (XI.2.) AB határozat, Indokolás (38). „, 23/2018. (XII.28.) AB határozat.

A Miskolci Törvényszék „ is csupán azt tudja megismételni a Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság azon indokolását, miszerint az 1952. évi Pp. 215. §-ában rögzített kereseti kérelemhez kötöttség elve érvényesül a közigazgatási perekben is, a Legfelsőbb Bíróság a 2/2011. (V.9.) KK sorszámú véleményében is kifejtette az álláspontját, ezért a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak a közigazgatási perben csupán abban kellett állást foglalnia, hogy a kormányhivatal jogszerűen utasította-e el felperesnek az újrafelvételi kérelmét, ezért a közigazgatási és munkaügyi bíróság határozata nem jogszabálysértő, a felperes által sérelmezett alapeljárásban meghozott hatósági határozat jogszerűségéről állást foglalnia.”

Ha a kereseti kérelmem a nem felelt volna meg a Pp. 124. § (1)-(2) bekezdésében foglaltaknak, akkor a Miskolci Törvényszéknek a kereseti kérelmemet idézés kibocsátása nélkül el kellett volna utasítania

a Pp. 130. § (1) d) pontja alapján, mivel ítélt dolgot ismét vitássá tenni nem lehet. Ha a peres eljárás során szerzett róla tudomást, akkor viszont a pert a Pp. 157. § a) pontja alapján kellett volna megszüntetni. Ezzel szemben a Miskolci Törvényszék a keresetemet elutasította.

A Debreceni Ítéltábla ítéletében arra hivatkozik, hogy „ fellebbezési hivatkozás is alaptalan volt, hogy az elsőfokú bíróságnak idézés kibocsátása nélkül kellett volna elutasítani a keresetlevelet vagy azt követően meg kellett volna szüntetnie a pert a kereseti kérelem alkalmatlan volta esetére. A keresetlevél az elsőfokú bíróság megítélése szerint alkalmas volt a tárgyalás kitűzésére, a fellebbezési hivatkozásától eltérően pedig ítélt dolog nem merült fel a jelen peres eljárásban, ugyanis nem volt arra vonatkozó peradat, hogy a felperes ugyanezen alperes (Debreceni Törvényszék) ellen ugyanezen jog (sérelemdíj) iránt a korábbiakban pert indított, amelynek során jogerős ítéletet hoztak (1952. évi Pp. 229. §-ának (1) bekezdése).”

Hivatkozik a Miskolci Törvényszék, hogy „ az eljáró bírósággal szemben indított kártérítési (jelen esetben sérelemdíj) megfizetése iránti per nem jelenthet új jogorvoslati fórumot a fél számára a kedvezőtlen döntést tartalmazó jogerős ítélet felülvizsgálatára. Kártérítés (sérelemdíj) alapjául nem szolgálhat, ha a fél a jogerős ítéletet érdemben vagy eljárási szabálysértésre hivatkozva továbbra is vitatja (BDT.2006.1496.).”

Ha a kereseti kérelmemben, azt kiegészítő leveleimből az idézett következtetést vonta le, akkor miért nem tájékoztatott, hogy azt pontosítsam. Véleményem szerint a kereseti kérelmem, illetve annak kiegészítését az alapvető jogaim ért sérelmére tekintettel a sérelemdíj megtérítését a Pp. 2. § (3) bekezdésére alapítottam. Alapvető jogaimat a Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2017. január 5. napján kelt 7.K.27.624/2016/3. sz. ítélete megsértette, mivel ítélete nem pártatlan, nem tisztességes.

A Pp. 2. §-ának (3) bekezdés alapján érvényesíthető kártérítés az anyagi jog által nem ismert „sérelemdíj”, annak megállapítható összegével szembeni egyedüli törvényes követelmény a méltányos elégtétel biztosítására alkalmasság. Ezért nem lehet hivatkoznom és nem kell igazolnom vagyoni és nem vagyoni kárt, hanem azt, hogy az ügyemben eljáró bíróságok elmulasztották a Pp. 2. §-ának (1) bekezdésében foglaltak teljesítését. Ezért az alapvető jogot sértően eljáró bíróság az igazságszolgáltatással szembeni, Pp. 2. § (1) bekezdésében a törvényi kötelezettség szintjére emelt társadalmi elvárásokkal ellentétes működés szankciójaként – egyben megelőzés célját is szolgáló „ büntető „ jellegére tekintettel.

A Pp. 2. § (3) bekezdése szerint, az (1) bekezdésben foglaltak teljesítésének elmulasztása esetén a fél – alapvető jogait ért sérelemre hivatkozással – méltányos elégtételt biztosító kártérítésre tarthatok igényt, feltéve, hogy a sérelem a jogorvoslati eljárásban nem orvosolható, szerződésen kívül okozott károkért való felelősség szabályai szerint követelhetem a jogsértőtől káromnak megtérítését. A sérelemdíj iránti igény, illetve kárigény elbírálása során a bíróság soron kívül jár el. A kártérítés megállapítása nem zárja ki, ha a bíróság nevében eljáró személynek az okozott jogsérelem közvetlenül nem volt felróható.

A Debreceni Ítéltábla véleménye szerint viszont, ahogy már bemutattam egyrészt bizonyításra szoruló tény nem merült fel. Másrészt véleménye szerint tisztában voltam azzal, hogy a bizonyítás engem terhel, hogy a közigazgatási bíróság nem a Pp. előírásainak betartásával látta el a feladatát.

A fellebbezésemben bemutattam, hogy a Miskolci Törvényszék is megsértette a Pp. 2. §-ában foglalt tisztességes eljárásról való jogomat, azzal, hogy ítélete nem felel meg a Pp. 221. §-ában foglaltaknak.

A Debreceni Ítéletábrla véleménye szerint: a fellebbezési hivatkozásnak nincs jelentősége az alperes marasztalhatóságával összefüggésben, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú ítéletének indokolásával megtartotta-e az 1952. évi Pp. 2. §-ának (1) bekezdésében foglaltakat, a 2. § (3a) bekezdésében foglaltak szerint ugyanis a (3) bekezdésben rögzített szankciókat a jogsértő bírósággal szemben kell érvényesíteni.”

A Debreceni Ítéletábrla véleménye ellentmond a Pp. 2. §-ában és a Pp. 221. §-ában foglaltaknak, mivel nem mondja ki, kivételként, hogy a bírói jogkörben okozott kár elbírálásánál figyelmen kívül kell hagyni a Pp. előírását.

Az Alkotmánybíróság is ennek ellentmondó véleményen van:

„ A bírósági eljárásokban a pártatlanság követelményének érvényesülését az eljárási törvények hivatottak biztosítani”/3192/2017.(VII.21.) AB határozat, Indokolás (15). A pártatlan bírósághoz való jog alapjogként, mint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint tisztességes bírósági eljárásról való jog egyik lényeges eleme, az adott bírósági ügyben eljáró bíróval, bírakkal szemben az ügy, valamint az abban részt vevő felek iránti elfogulatlanság követelménye /3192/2017. (VII.21.) AB határozat, Indokolás (13)/. A pártatlanság követelményének van egy szubjektív, a bíró magatartásában rejlő és egy objektív, a szabályozásban megnyilvánuló követelménye /36/2013. (XII.5.) AB határozat, Indokolás (48)/. A pártatlanság követelménye értelmében el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében /3242/2012.(IX.28.) AB határozat, Indokolás (13)/. Az Alkotmánybíróság gyakorlata értelmében a törvény által felállított bíróság függetlensége és pártatlansága egy olyan általános jogelv, amely a legalapvetőbb emberi jogok közé tartozik /lásd például:34/2013. (XI.22) AB határozat, Indokolás (25)/ Független és pártatlan bírósághoz való jog hiányában az egyéni jogok érvényesítése szenved csorbát.” Alkotmánybíróság 3027/2018. (II.6.) AB határozat, Indokolás (62).

A Miskolci Törvényszék és a Debreceni Ítéletábrla eljárása során az eljárásjogi és anyagi jogszabályokat nem tartották be. A Miskolci Törvényszék ítéletében a kereseti kérelmem és csatolt bizonyítékaim nem mutatja be, azokat nem vizsgálja, a vonatkozó jogszabályokat sem tartotta be, indokolás hiányával hozta meg a döntését. A pártatlanság látszatát, de magát a pártatlanságot is feltétel nélkül aláássa az a bírói eljárás, mely az alperes jogellenes magatartásának vizsgálatát nem végzi el, de ennek ellenére a már bemutatott megállapításokat teszi, alperesi hivatkozások nélkül, illetve az alperesi előadást fenntartás nélkül magáévá tette. A Debreceni Ítéletábrla a fellebbezésemben foglaltakat figyelmen kívül hagyja, konkrét a jogszabálynak megfelelő megállapítás helyet, általános, valódi magyarázattal nem szolgáló indoklással hagyja helyben az elsőfokú bíróság ítéletét. Megállapításai nem elégíti ki a szükséges alaposságot. Kritika nélkül átvette az elsőfokú bíróság megállapításait. A határozatának indokolása a már bemutatottak alapján nem felel meg sem az elsőfokú ítélet megváltoztatására vonatkozó előírásoknak. Ezzel a jogorvoslathoz való alkotmányos jogomtól fosztott meg. A bíróságoknak nem volt más céljuk, minthogy a pártatlanság látszatát is felrúgva rögzítsenek egy jogszabálysértő állapotot az alpereseknek kedvezve.

Az Alkotmánybíróság 7/2013. (III.1.) AB határozat, Indokolás (24):

„ Az Abh.-ban kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás (fair trial) követelménye az eljárásjogi eljárásjogi garanciák érvényesülését is felöleli, és egy olyan minőséget jelent, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembe vételével lehet csupán megítélni.

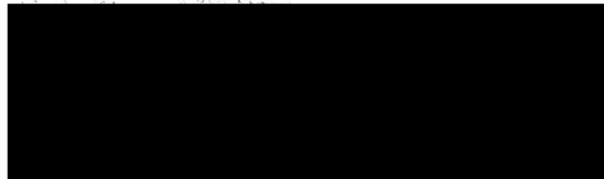
Ebből következően egyes részletszabályok hiánya miatt éppúgy, mint valamennyi részletszabály megalkotásának dacára lehet egy eljárás méltánytalan, igazságtalan vagy nem tisztességes. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint tisztességes eljáráshoz való jog magába foglalja az alkotmányszövegben kifejezetten nem nevesített bírósághoz való jog valamennyi feltételét is. (ABH 1998, 91, 98-99.) Az Alkotmánybíróság értelmezésében tehát a tisztességes eljáráshoz fűződő jog körébe tartozik a hatékony bírói jogvédelem követelménye, amely szerint a jogi szabályozással szemben alkotmányos igény, hogy a perbe vitt jogokról a bíróság érdemben dönthessen. Önmagában a bírói út igénybevételének formális biztosítása ugyanis nem elegendő az eljárási garanciák teljesedéséhez, hiszen az alkotmányos szabályban előírt garanciák éppen ezt a célt szolgálják, hogy azok megtartásával a bíróság végelegesség igényével hozhasson érdemi döntést. A tisztességes eljárás követelménye tehát magában foglalja a hatékony bírói jogvédelem igényét is.”

Önmagában esetemben a bírói út igénybevételének formális biztosítása volt csak meg. A Miskolci Törvényszék a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog részjogosítványait megszegve, valamint, mint eljárásjogi jellegű alapjog egy aspektusát, az indokolási kötelezettséget megsértve, annak mellőzésére magyarázatot nem ad, hogy keresetemet miért nem bírálta el, így arra sem, hogy adott jogkérdésre irányadó hatályos jogi normákat miért nem alkalmazza. A Debreceni Ítéltábla fellebbezésem figyelmen kívül hagyva az abban foglaltakat nem vizsgálta, arra az idézet megállapításokat tette. Az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta, ezzel a jogorvoslathoz való jogomtól, illetve annak esélyétől megfosztott, hogy a bíróság a véglegesség igényével hozhasson érdemi döntést az ügyemben.

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a leírtak alapján állapítsa meg a Miskolci Törvényszék 13.P.20.192/2018/10. sz. és a Debreceni Ítéltábla Pf.I.20.674/2018/5. sz. ítéletének Alaptörvénybe ütközését és semmisítse meg azokat, mivel sérti az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Budapest, 2019. március 06.

Tisztelettel:

Melléklet:

- Nyilatkozat és indítvány a személyes adatok nyilvánosságra hozataláról
- Miskolci Törvényszék 13.P.20.192/2018/10. sz. ítélete
- 2018. szeptember 28. napján kelt fellebbezés
- 2018. december 6. napján kelt alperesi fellebbezési ellenkérelem
- Debreceni Ítéltábla Pf.I.20674/2018/5. sz. ítélete